

UZASADNIENIE

Postanowieniem wstępnym z dnia 17 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie z wniosku T. R. i S. R. z udziałem D. W. o podział majątku, dział spadku i zniesienie współwłasności w przedmiocie wniosku o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym oddalił wniosek.

Apelację od powyższego postanowienia wniosła uczestniczka zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono obrazę przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe stosowanie przepisów art. 58 § 1 k.c., art. 196 § 2 k.c. w zw. z art. 35 k.r.o. W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie wniosku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W toku rozprawy przed Sądem Okręgowym pełnomocnik skarżącej wniósł o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego. Z kolei pełnomocnik wnioskodawców wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Na wstępie stwierdzić należy, że w ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne z rozważeniem całokształtu materiału dowodowego. Wobec tego, Sąd Okręgowy podzielił poczynione ustalenia Sądu I instancji i przyjmuje je za własne, nie było zatem w niniejszej sprawie konieczności ich ponownego przytaczania.

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania apelacji, zdaniem Sądu Okręgowego przedstawione w treści środka zaskarżenia argumenty stanowią jedynie polemikę z prawidłowym orzeczeniem Sądu Rejonowego i nie dają podstaw do jego wzruszenia.

Analiza stanu faktycznego niniejszej sprawy wskazuje jednoznacznie, że Sąd I instancji w sposób właściwy uznał, że powództwo uczestniczki o uzgodnienie treści ksiąg wieczystych z rzeczywistym stanem prawnym nie zasługiwało na uwzględnienie. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego małżonkowie D. W. i R. W. w czasie trwania ustawowej wspólności majątkowej rozporządzili wzajemnie nieruchomościami wchodzącymi w skład majątku wspólnego na rzecz majątku odrębnego małżonka zawierając rozporządzenie w umowie darowizny sporządzonej 22 czerwca 2010 r. w formie aktu notarialnego (akt notarialny – k. 4-7 akt sygn. I C 1182/16). Do momentu śmierci spadkodawcy R. W. uczestniczka nie podnosiła zarzutu nieważności umowy, uczyniła to dopiero w pozwie wniesionym w sprawie I C 1182/16 (pозew – k. 2-3 akt sygn. I C 1182/16). Nadto, w skład majątku wspólnego D. W. i R. W. wchodziły jeszcze oszczędności zgromadzone na rachunkach bankowych prowadzonych na nazwisko każdego z byłych małżonków.

Sąd Okręgowy pragnie podnieść w tym miejscu, że zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie wskazuje się na dopuszczalność przesunięć z majątku wspólnego małżonków do majątku osobistego jednego z nich, bowiem przesunięcie przedmiotu majątku z majątku wspólnego do majątku osobistego (dawniej w czasie podejmowanej uchwały majątku odrębnego) nie prowadząc do definitywnych rozliczeń między małżonkami, nie stanowi podziału majątku wspólnego, nie pozostaje zatem w sprzeczności z art. 35 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (uchwała Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 1991 r., sygn. III CZP 76/90 OSN CP 1991 nr 10-12 poz. 117, do której glosy aprobujące napisali A. S. PiP 1992 nr 7 s. 114 oraz L. S. OSP 1992 nr 9 poz. 203). Jedynie takie czynności prawne między małżonkami, których treść i cel wskazują na zamiar dokonania podziału majątku wspólnego, mimo trwania wspólności ustawowej, bądź rozporządzenie udziałem w majątku wspólnym lub przedmiotem należącym do tego majątku, który przypadnie małżonkowi po ustaniu wspólności ustawowej, należy uznać za sprzeczne z zakazem zawartym w art. 35 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego i tym samym nieważne na podstawie art. 58 § 1 kodeksu cywilnego.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy słusznie uznał, że brak jest przesłanek pozwalających na uwzględnienie żądania skarżącej o uzgodnienie treści ksiąg wieczystych z rzeczywistym stanem prawnym.

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.